

Het huis van mijn vader

Een tikkeltje nerveus sta ik voor de deur van het huis van mijn vader. Ik bel aan. Het huis van mijn vader, ja. En dan niet in de betekenis die Jezus bedoelde toen hij tijdens het laatste avondmaal zijn geschrokken discipelen probeerde gerust te stellen. Nee, gewoon de voormalige winkel met woonhuis waar mijn vader is geboren en opgegroeid. Het huis waar ook ik ben opgegroeid...

Ik voel dat ik even moet uitleggen hoe ik voor die deur terecht ben gekomen. Sinds half april is namelijk mijn nieuwe boek te koop: *De zoon van de kruidenier*. Het boek gaat over mijn vader. Het verhaalt over zijn jeugd (en de mijne), de kruidenierswinkel van zijn ouders in de Utrechtse wijk Hoograven, de oorlogsjaren, hoe hij de zaak begin jaren 60 overnam en over de definitieve sluiting van de winkel; over zes generaties familie. Naar aanleiding van het verschijnen van het boek werd ik gebeld door iemand van RTV Utrecht: ze wilden er graag een televisiereportage over maken in de straat waar de winkel destijds was en of ik daar misschien wat voor voelde. Nou, driewerf hieperdepiep jazeker wel.

Daarom sta ik nu op het punt om binnen te stappen bij wildvreemde mensen, om rond te lopen in hun huiskamer die 49 jaar geleden nog mijn vaders kruidenierswinkel was. Vandaar “het huis van mijn vader”. Wij woonden boven de winkel.

De huidige bewoner doet open, we geven elkaar een hand en ik ga naar binnen – allemaal van tevoren afgesproken handelingen die worden vastgelegd door de verslaggeefster met de camera. Als de slechtste acteur ter wereld kijk ik rond in de (vreemd genoeg na al die jaren) voor mij nog altijd herkenbare ruimte. Ik kan nog precies aanwijzen waar destijds de toonbank was, waar de papieren puntzakken voor de af te wegen kruidenierswaren hingen en hoe de schappen waren ingedeeld. Waar de kookpudding stond. Ik verbaas mijzelf. Ik vertel honderduit. Het tweekoppige publiek hangt aan mijn lippen.

Als de televisiemevrouw vindt dat ze voldoende materiaal heeft voor een fatsoenlijke reportage nemen we afscheid. Het is schitterend weer. Ik besluit nog wat in mijn oude buurt rond te lopen; te kijken bij mijn oude lagere school, de katholieke kerk (die er dus al jaren niet meer staat), plekken waar ik heb gespeeld. Teruggekomen bij mijn auto kijk ik nog een keer naar de gevel van wat ooit de winkel was. Ik voel dat ik glimlach. Tja, dat boek... Het huis van mijn vader draag ik voor altijd met me mee.

© Theo Bennes

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: boekdelig *To My Father's House* van The Les Humphries Singers (maar *Father, Father* van Laura Mvula mag ook).